វគ្គ X

ចាល់ធ្លាត់ជីវកំណាច

តាំងពីមានរឿងហេតុដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាចនៃពួកម្រេញគង្វាលមក សាស្ត្រាចារ្យ ឡក់ហាត មិនបានយកសត្វដែលមានជីវិតមកក្នុងថ្នាក់រៀនទៀតទេ។ ជំនួសមកវិញ គាត់បានអានអត្ថបទចេញពីសៀវភៅរបស់គាត់ទៅកាន់ពួកគេ ហើយពេលខ្លះបានបញ្ចេញសកម្មភាពដែលបានកើតឡើងនោះម្តងទៀតផង។ ជាធម្មតា គាត់តែងតែពឹងឲ្យហេរីជួយគាត់ក្នុងរៀបចំឡើងវិញទាំងនេះ។ រហូតមកដល់ឥឡូវនេះ ហេរីត្រូវបានបង្ខំឲ្យដើរតួជាអ្នកភូមិ ត្រង់ស៊ីវ៉ានៀ ដ៏សាមញ្ញម្នាក់ដែលឡក់ហាតបានជួយសង្គ្រោះពីបណ្តាសាប៉ប៉ាច់ប៉ប៉ោច ជូនដើរតួជាបិសាចទឹកកកក្បាលត្រជាក់ ជួនជាព្រាយជញ្ជក់ឈាម ដែលមិនអាចស៊ីអ្វីបានទាំងអស់ លើកលែងតែបន្លែ តាំងពីឡក់ហាតបានប្រដៅរួចមក។

ហេរីត្រូវបានទាញទៅខាងមុខមិត្ររួមថ្នាក់ភ្លាម ក្នុងពេលរៀនមេរៀនមុខវិជ្ជា ការពារនឹងមន្តអាគមងងឹត បន្ទាប់។ ពេលនេះវាត្រូវសម្តែងធ្វើជាមនុស្សចចក។ នេះមកពីវាគ្មានហេតុផលល្អណាមួយដើម្បីធ្វើឲ្យ ឡក់ហាត សប្បាយចិត្ត កុំអីវាក៏មិនមកធ្វើអញ្ចឹងដែរ។

- សម្លេងលូដ៏ពុហើយច្បាស់ណ៎ា ហេរី...ហ្នឹងហើយ... ហើយបន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏សង្រ្គប់... អញ្ចេះ...រួចផ្តួលវាទៅលើកម្រាលឥដ្ឋ...ចុងក្រោយ... ខ្ញុំចាប់វាជាប់ដោយប្រើដៃម្ខាង... ហើយខ្ញុំភ្ជង់ចង្កឹះវេទមន្តចំករបស់វាដោយដៃម្ខាងទៀត... បន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏ប្រមូលកម្លាំងរបស់ខ្ញុំដែលនៅសល់ទាំងប៉ុន្មាន ហើយសូត្របាលី ហូម៉ូហ្វុស ដ៏អស្ចារ្យ បំលែងចចកជារូបរាង មនុស្សវិញ ... វាបានបញ្ចេញនូវសម្លេងថ្ងូរគួរឲ្យអាណិតអាសូរមួយ... បន្តទៀត ហេរី... ខ្ពស់ជាងនោះទៀត... ល្អ... រោមសត្វរលាយបាត់ហើយ... ចង្កូមរួញខ្លីហើយ... ហើយវាក៏បានក្លាយជាបុរសម្នាក់ពេញលេញ។ ជារឿងតូចតាច ប៉ុន្តែមានផលល្អ... ហើយអ្នកភូមិផ្សេងទៀតនឹងចងចាំខ្ញុំ ជាវីរបុរសដែលបានជួយដោះលែងពួកគេចេញពីភាពភ័យខ្លាចជារៀងរាល់ខែ ដោយសារការវាយប្រហាររបស់មនុស្សចចក។

កណ្តឹងបានរោទិ៍ឡើង ហើយឡក់ហាតក្រោកឈរឡើង។

- កិច្ចការផ្ទះ៖ តែងកំណាព្យមួយអំពីជ័យជំនះរបស់ខ្ញុំទៅលើមនុស្សចចក វ៉ាហ្គា វ៉ាហ្គា! ច្បាប់ចម្លងនៃសៀវភៅ*វេទមន្តខ្ញុំ* ដែលមានចុះហត្ថលេខា នឹងប្រគល់ជូនដល់អ្នកតែងបានល្អជាងគេ!

ធាល់ធ្លាត់ជីវកំណាច

សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ចាប់ផ្ដើមចាកចេញ។ ហេរីបានត្រឡប់ទៅខាងក្រោយបន្ទប់ ដែលរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីកំពុងរង់ចាំនៅទីនោះ។

- តើហើយឬនៅ?- ហេរីស្ដីតិចៗ។

- ចាំអ្នកទាំងអស់គ្នាទៅអស់សិន។- ហឺម៉ាយអូនីស្រដីដោយម៉ឺងម៉ាត់។ - តោះទៅ...

នាងបានចូលទៅជិតតុរបស់ឡក់ហាត ក្រដាសមួយសន្លឹកក្ដាប់យ៉ាងណែននៅក្នុងដៃរបស់នាង ហេរី និងរ៉ុននៅស្ដាំដៃខាងក្រោយនាង។

- អឺ... សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត?- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយជាប់ៗ។ - ខ្ញុំចង់... យកសៀវភៅនេះចេញពីបណ្ណាល័យ។ គ្រាន់តែអានពីសាវតារប៉ុណ្ណោះ។- នាងបានយកសន្លឹកក្រដាសចេញមក ដៃរបស់នាងញ័រតិចៗ។ - ប៉ុន្តែរបស់នេះគឺ វានៅក្នុងផ្នែកហាមឃាត់របស់បណ្ណាល័យ ដូច្នេះ ខ្ញុំត្រូវការសាស្ត្រាចារ្យម្នាក់ចុះហត្ថលេខាដើម្បីយកវាបាន... ខ្ញុំប្រាកដថា វានឹងអាចជួយខ្ញុំឲ្យយល់ពីអ្វីដែលលោកនិយាយនៅក្នុងសៀវភៅ *ការធ្វើដំណើរជាមួយវ៉ែប្រត* អំពីពិសដែលមានឥទ្ធិពលយឺតៗ...

- អ៊ំា! *ការធ្វើដំណើរជាមួយវ៉ែប្រត*- ឡក់ហាតនិយាយ ព្រមទាំងយកក្រដាសពីដៃនាង ហើយញញឹមយ៉ាងពព្រាយដាក់នាង។ ប្រហែលជាសៀវភៅដែលខ្ញុំពេញចិត្តជាងគេហើយ។ ឯងចូលចិត្តវាមែនទេ?

-អូ! មែនហើយ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយទាំងត្រេកត្រអាល។ - វិធីដែលលោកគ្រូដាក់អន្ទាក់អាមួយចុងក្រោយ នឹងប្រដាប់តម្រងតែនោះ...

- មែនហើយ ខ្ញុំជឿថាគ្មាននរណាម្នាក់នឹងប្រកាន់ខ្ញុំ ដែលគ្រាន់តែជួយសិស្សដ៏ឆ្នើមប្រចាំឆ្នាំរបស់ខ្ញុំបន្តិចបន្តួចនោះទេ- ឡក់ហាតស្រដីយ៉ាងកក់ក្ដៅ រួចគាត់បានទាញចេញនូវប៉ាកកាស្លាបក្ងោកដ៏ធំមួយ។ - មែនហើយ ពិតជាស្អាតណាស់ មិនថាអញ្ចឹង?- គាត់និយាយ ដោយយល់ច្រឡំពីទឹកមុខក្រហមឆេះរបស់រ៉ុន។ - ជាធម្មតាខ្ញុំទុកស្លាបប៉ាកកានេះសម្រាប់តែចុះហត្ថលេខាលើសៀវភៅប៉ុណ្ណោះ។

គាត់បានគូសវាសនូវហត្ថលេខាដ៏ធំរាងមូលៗ នៅលើក្រដាស ហើយហុចវាទៅឲ្យហឺម៉ាយអូនីវិញ។

- និយាយអញ្ចឹង ហេរី- ឡក់ហាតបន្លឺឡើង ពេលដែលហឺម៉ាយអូនីបត់ក្រដាសទាំងឆ្គង រួចដាក់ទៅក្នុងកាតាបរបស់នាង។ - ស្អែកជាការប្រកួតកីឡាហ្វីដឌីច្ឆូរដូវកាលថ្មីហើយ ខ្ញុំនិយាយត្រូវទេ? ហ្គ្រីហ្វីនដ័រប្រកួតជាមួយស្លីតឺរីន មែនទេ? ខ្ញុំឮថា ឯងគឺជាសមាជិកក្រុមដ៏សំខាន់ម្នាក់។ ខ្ញុំធ្លាប់ជាកីឡាករដេញចាប់បាល់ម្នាក់ដែរ។ ខ្ញុំត្រូវបានគេអញ្ជើញអោយទៅហ្វឹកហ្វឺនសម្រាប់ក្រុមជម្រើសជាតិ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់បូជាជីវិតរបស់ខ្ញុំទៅដល់ការកំចាត់អាគមងងឹតជាង។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើឯងមានអារម្មណ៍ត្រូវការការហ្វឹកហាត់ឯកជនបន្តិចបន្តួចនោះ មិនបាច់ខ្លាចចិត្តថ្លើមខ្ញុំទេ។ ខ្ញុំរីករាយជានិច្ចក្នុងការផ្ទេរជំនាញរបស់ខ្ញុំទៅឲ្យកីឡាករខ្វះសមត្ថភាព...

ហេរីបន្លឺសម្លេងស្អកស្អាមួយនៅក្នុងបំពង់ក ហើយក៏ប្រញាប់ចេញទៅបន្ទាប់ពីរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី។

- ខ្ញុំសឹងតែមិនជឿឡើយ- វានិយាយ ពេលដែលពួកគេទាំងបីនាក់ពិនិត្យមើលហត្ថលេខានៅលើក្រដាស។ - សូម្បីតែសៀវភៅដែលយើងស្នើសុំចង់បាននោះ ក៏គាត់មិនខ្វីក្រឡេកភ្នែកមើលផង។

- នោះក៏ព្រោះតែគាត់គឺជាមនុស្សដែលគ្មានខួរក្បាល- រ៉ុនបញ្ជាក់។ - ប៉ុន្តែនរណាទៅខ្វល់ទៅ យើងបានអ្វីដែលយើងចង់បានហើយតើ។

- គាត់មិនមែនជាមនុស្សគ្មានខួរក្បាលទេ- ហឺម៉ាយអូនីប្រកែកដោយសម្លេងខ្លាំងៗ ពេលដែលពួកគេរត់បានពាក់កណ្តាលផ្លូវទៅកាន់បណ្ណាល័យ។

- ឯងនិយាយការពារគាត់ មកពីគាត់បានសរសើរឯងថាជាសិស្សឆ្នើមប្រចាំឆ្នាំហ្នឹងអ្វី...

ពួកគេបានបន្ថយសម្លេងនិយាយ ពេលដែលពួកគេចូលមកដល់បណ្ណាល័យដ៏ស្ងាត់ឈឹង។
អ្នកស្រីភីន ជាបណ្ណារក្ស មានរូបរាងស្គម ជាស្ត្រីម្នាក់ដែលឆាប់ខឹង រាងគាត់មើលទៅដូចជាសត្វត្មាតខ្វះចំណីស៊ីមួយក្បាលអ៊ីចឹង។

- សៀវភៅ*ឱសថមានអានុភាពខ្លាំងក្លាបំផុត?*- គាត់បាននិយាយជាប់ៗមាត់ដោយមន្ទិលសង្ស័យ និងកំពុងព្យាយាមទាញក្រដាសចេញពីដៃហឺម៉ាយអូនី ប៉ុន្តែហឺម៉ាយអូនីពុំព្រមលែងឡើយ។

- ខ្ញុំសុំរក្សាក្រដាសនេះទុក បានទេ- នាងនិយាយទាំងដកដង្ហើមមិនស្មើគ្នា។

- ពុទ្ធោ! អោយគាត់ទៅ!- រ៉ុនឧទានឡើង ព្រមទាំងទាញដៃនាងចេញ រួចហុចក្រដាសទៅអោយអ្នកស្រីភីន។ - ចាំពួកយើងសុំហត្ថលេខារបស់គាត់មួយទៀតឲ្យឯង។ ឯងចង់បានប៉ុន្មាន ក៏គាត់ព្រមចុះឲ្យដែរ។

អ្នកស្រីភីន លើកក្រដាសនោះឡើងដាក់ចំពន្លឺថ្ងៃ ខ្លាចក្រែងមានការក្លែងបន្លំ ប៉ុន្តែវាមិនអីទេ។ គាត់បានដើរចេញទៅក្នុងចំនោមធ្នើរខ្ពស់ៗ ហើយពីរបីនាទីក្រោយមក គាត់ក៏បានត្រឡប់មកវិញ ជាមួយនឹងសៀវភៅដ៏ធំមួយក្បាលនៅនឹងដៃដែលមើលទៅដូចជាដុះផ្សិតផង។ ហឺម៉ាយអូនី បានដាក់សៀវភៅនោះដោយប្រុងប្រយ័ត្នទៅក្នុងកាតាបរបស់នាង ហើយពួកគេក៏ចាកចេញទៅដោយព្យាយាមមិនដើរលឿនពេក ក្រែងលោគេសង្ស័យ។

ប្រាំនាទីក្រោយមក ពួកគេបានចូលមកដល់បន្ទប់ទឹកខូចប្រើមិនកើត របស់ ម៉ុននីង មីតថល ម្តងទៀត។ ហឺម៉ាយអូនីបានប្រឆាំងនឹងការជំទាស់របស់រ៉ុន ដោយចង្អុលបង្ហាញថា វាគឺជាកន្លែងចុងក្រោយហើយ ដែលពួកអ្នកជានឹងទៅប្រសិនបើត្រូវការទីសម្ងាត់ ដូចនេះពួកគេមានភាពឯកជនពេញលេញ។ ម៉ុននីង មីតថល កំពុងយំឮៗនៅក្នុងបន្ទប់តូចរបស់នាង ប៉ុន្តែពួកគេមិនរវល់ឡើយ។

ហឺម៉ាយអូនីបានបើកសៀវភៅ *ឱសថមានអានុភាពខ្លាំងក្លាបំផុត* ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយពួកគេទាំងបីនាក់បានបន្ទាបខ្លួនចុះមើលលើទំព័រដែលមានស្នាមអុជដ៏កខ្វក់។ គ្រាន់តែក្រឡេកមើលក៏ដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាគេដាក់សៀវភៅនេះក្នុងផ្នែកហាមឃាត់ដែរ។ ទឹកថ្នាំវេទមន្តខ្លះមានឥទ្ធិពលគួរឲ្យខ្ពើមរអើម ដែលនឹកស្មានមិនដល់ ហើយមានរូបភាពដ៏គួរឲ្យព្រឺសម្បុរមួយចំនួន ព្រមទាំងបន្ថែមនូវរូបបុរសម្នាក់ ដែលមើលទៅដូចជារូបរាងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ គ្រឿងក្នុងចេញមកក្រៅ ក្រៅចូលទៅក្នុង មានទាំងរូបមេធ្មប់ម្នាក់កំពុងដុះដៃជាច្រើនគូបន្ថែមទៀតចេញពីក្បាលរបស់គាត់។

- គឺនេះហើយ- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើងដោយក្តីរំភើប ពេលនាងរកឃើញទំព័រដែលមានចំណងជើងថា *ទឹកថ្នាំបំលែងកាយ*។ ទំព័រនោះត្រូវបានរចនាដោយរូបគំនូរមនុស្សជាច្រើន ដែលកំពុងប្រែរូបទៅជាមនុស្សផ្សេងទៀតបានពាក់កណ្តាល។ ហេរីសង្ឃឹមយ៉ាងស្មោះត្រង់ថា វិចិត្រករគ្រាន់តែស្រមើស្រមៃគូរទឹកមុខឈឺចាប់ដ៏លំបាកលំបិនរបស់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ។

- នេះជាទឹកថ្នាំវេទមន្តដ៏ស្មុគស្មាញជាងគេបំផុត ដែលខ្ញុំបានជួបប្រទះ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ ពេលពួកគេត្រួតពិនិត្យមើលគ្រឿងផ្សំ។ - រុយស្លាបជរ ឈ្លើង ស្មៅប្រែរូប និង ស្មៅពក- នាងនិយាយខ្សឹបៗ ដោយកំពុងអូសម្រាមដៃរបស់នាងចុះបញ្ជីតាមឈ្មោះគ្រឿងផ្សំ។ - ល្អ គ្រឿងផ្សំទាំងនេះងាយស្រួលរកទេ សុទ្ធតែមាននៅក្នុងទូដាក់អីវ៉ាន់របស់សិស្ស យើងអាចរកបាន។ អូ! មើល

នេះ ស្នែងកិនជាម្សៅរបស់សេះស្នែងពីរ... មិនដឹងជាត្រូវទៅរកកន្លែងណានោះទេ... បំណែកស្បែកតូចៗនៃ សត្វប៊ូមស្លែង... អាហ្នឹងក៏មិនងាយរកដែរ... ហើយនិងបំនែកបន្តិចបន្តួចនៃមនុស្សដែលយើងចង់ប្រែរូបទៅជា។

- ខ្ញុំស្តាប់មិនច្រឡំទេរឺ?- រ៉ុនសួរយ៉ាងម៉ឹងម៉ាត់។ -តើឯងចង់មានន័យថាម៉េច បំនែកបន្តិចបន្តួចរបស់មនុស្សដែលយើងចង់ប្រែរូបទៅជា? សាកតែដាក់ក្រចកជើងក្រេបចូលមើល៍ ខ្ញុំធានាថាទោះជាស្លាប់ក៏ខ្ញុំមិនព្រមផឹកដែរ...-
ហឺម៉ាយអូនីនិយាយបន្ត ហាក់ដូចជានាងមិនបានឮវា។

- យើងមិនទាន់ត្រូវបារម្ភពីរឿងនោះនៅឡើយទេ ពីព្រោះយើងបន្ថែមគ្រឿងទាំងនោះពេលក្រោយ...

រ៉ុនបែរទៅរកហេរីដោយកប់យោបល់។ ហេរីវិញកំពុងតែមានកង្វល់។

- តើឯងមានដឹងថា តើយើងត្រូវលួចយកមកច្រើនប៉ុណ្ណាទេ? បំណែកតូចៗនៃស្បែករបស់សត្វ ប៊ូមស្លែង ច្បាស់ជាមិននៅក្នុងទូសំភារៈរបស់សិស្សឡើយ។ តើយើងធ្វើម៉េចទៅ រឺក៏ត្រូវលួចចូលទៅក្នុងបន្ទប់រក្សាឱសថផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ស្នេប? ខ្ញុំមិនដឹងថា នេះជាគំនិតល្អរឺក៏អត់នោះទេ...

ហឺម៉ាយអូនី បិទសៀវភៅឮសូរគ្រឹប។

- ល្អ ប្រសិនបើពួកឯងទាំងពីរកំសាកនោះ ក៏គ្មានបញ្ហាដែរ- នាងនិយាយ។ មានស្នាមក្តីពណ៌ផ្កាឈូកនៅលើថ្ពាល់របស់នាង ហើយភ្នែករបស់នាងមានពន្លឺភ្លឺជាងធម្មតា។ - ឯងដឹងទេ ខ្ញុំក៏មិនចង់ប្រព្រឹត្តខុសវិន័យប៉ុន្មានដែរ។ ខ្ញុំគិតថា ការគំរាមកំហែងដល់ពួកមានដើមកំណើតពីពួកលោកិយ គឺអាក្រក់ជាងធ្វើទឹកថ្នាំវេទមន្តដ៏វេទនានេះឆ្ងាយណាស់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើឯងមិនចង់រកឃើញថាជនដៃដល់នោះគឺជាមេលហ្វ៍យរឺក៏អត់ទេ ខ្ញុំនឹងត្រលប់ទៅរកអ្នកស្រីភីនតឡូវនេះ ហើយប្រគល់សៀវភៅជូនគាត់វិញភ្លាម...

- ខ្ញុំមិនដែលគិតថានឹងបានឃើញថ្ងៃដែលឯងបញ្ចុះបញ្ចូលពួកយើងឲ្យធ្វើខុសវិន័យឡើយ- រ៉ុននិយាយ។ - ល្អ! យើងនឹងធ្វើវា។ ប៉ុន្តែសូមកុំដាក់ក្រចកជើងអី បានទេ?

- និយាយទៅនិយាយមក តើវាត្រូវចំណាយពេលប៉ុន្មាន?- ហេរីសួរដោយងឿងឆ្ងល់ ពេលដែលហឺម៉ាយអូនីមើលទៅដូចជារីករាយជាងមុន ហើយបើកសៀវភៅម្តងទៀត។

- ស្មៅប្រែរូប ត្រូវបេះអោយចំថ្ងៃពេញបូណ៌មី ហើយស្លាបជរត្រូវចម្អិនរយៈពេលម្ភៃមួយថ្ងៃ... ខ្ញុំអាចនិយាយថា វានឹងរួចរាល់ប្រហែលជាក្នុងរយៈពេលមួយខែ ប្រសិនបើយើងអាចរកគ្រឿងផ្សំទាំងអស់បាន។

- មួយខែ?- រ៉ុនសួរបញ្ជាក់។ - ទំរាំដល់ពេលនោះ មេលហ្វ៍យ វាយប្រហារសិស្សកើតពីត្រកូលពួកលោកិយអស់ពាក់កណ្តាលសាលាបាត់ទៅហើយ!- ប៉ុន្តែភ្នែករបស់ហឺម៉ាយអូនីបានបង្រួមតូចយ៉ាងគួរឲ្យភ័យខ្លាចម្តងទៀត ហើយរ៉ុនក៏បានពោលបន្ថែមយ៉ាងលឿនទៀតថាៈ

- ប៉ុន្តែវាជាគម្រោងដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ពួកយើង ដូច្នេះត្រូវតែព្យាយាមឡើង នេះបើតាមយោបល់របស់ខ្ញុំ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ពេលដែលហឺម៉ាយអូនីកំពុងតែឆែកមើលថាផ្លូវស្ងាត់គ្មានមនុស្សហើយ ល្មមនឹងអាចឲ្យពួកគេចាកចេញពីបន្ទប់ទឹក រ៉ុនបែរមកខ្សឹបប្រាប់ហេរីថាៈ

- ប្រាកដជានឹងគ្មានរឿងរ៉ាវធំដុំឡើយ ប្រសិនបើឯងអាចផ្តួល មេលហ្វ៍យ ឲ្យធ្លាក់ពីលើអំបោសរបស់វាបាននៅថ្ងៃស្អែក។

*

ចាល់ឆ្លាត់ជីវកំណាច

នៅព្រឹកថ្ងៃសៅរ៍ ហេរីបានភ្ញាក់តាំងពីព្រលឹម ហើយសម្រាកមួយសន្ទុះសញ្ជឹងគិតពីកីឡា ឃ្វីដឌីច្ឆ ដែលនឹងប្រព្រឹត្តទៅនៅពេលដ៏ខ្លីខាងមុខនេះ។ វាជ្រួលច្របល់ក្នុងចិត្ត ចេះតែខ្វល់មិនដឹងជាត្រូវ ដំបង ស្តីបន្ទោសឲ្យយ៉ាងណាទេ ប្រសិនបើក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រចាញ់ ណាមួយខ្វល់ថាត្រូវប្រឈមមុខនឹងក្រុមជិះអំបោសហោះលឿនបំផុតទាំងនោះយ៉ាងណា។ វាមិនដែលចង់ជួលក្រុមស្លីតឺរីនអាក្រក់យ៉ាងនេះនោះទេ។ កន្លះម៉ោងក្រោយពីការសម្រាកនៅទីនោះទាំងពោះរបស់វាកំពុងតែកូរគ្រូកៗ វាក៏ក្រោកឡើងស្លៀកពាក់ ហើយធ្វើដំណើរទៅស្រស់ស្រូបអាហារពេលព្រឹកមុនជាងសព្វដង។ ទៅដល់កន្លែងនោះ វាបានឃើញក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រប្រមូលផ្តុំគ្នាអង្គុយនៅតុទំនេរវែងមួយ។ ទាំងអស់គ្នាមើលទៅដូចជាតឹងតែង ហើយមិនសូវមាត់កទ្បើយ។

នៅពេលជិតដល់ម៉ោងដប់មួយ សិស្សទាំងអស់ចាប់ផ្តើមចុះព្រូទៅកាន់ទីលានប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្ឆ។ ថ្ងៃនេះរាងមានសំណើមតិចៗ ព្រមទាំងមានផ្គរលាន់ក្តួងក្តាំងផង។ រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី បានមកយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ដើម្បីជូនពរដល់ ហេរី ឲ្យមានសំណាងល្អ ពេលដែលវាហៀបនឹងចូលបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់។ សមាជិកទាំងអស់បានយកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ក្រហមឆ្អៅប្រចាំក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រចេញមក ហើយក៏អង្គុយចាំស្តាប់ការលើកទឹកចិត្តរបស់ដំបងមុនការប្រកួតមកដល់។

- ស្លីតឺរីន មានអំបោសល្អជាងពួកយើង។- វាបានផ្តើម។ - នេះជារឿងពិតប្រកែកមិនបានឡើយ។ ប៉ុន្តែពួកយើងមានកីឡាករឆ្នើមជាងពួកគេ។ ពួកយើងបានហ្វឹកហាត់ស្វិតស្វាញជាងពួកគេ ពួកយើងតស៊ូមិនថាអាកាសធាតុអាក្រក់យ៉ាងណានោះទេ...។ (- ត្រូវហ្នឹង វាហួសពីត្រូវទៅទៀត!- ចច វីស្លីនិយាយរអ៊ូ ។ - ខ្លួនខ្ញុំមិនដែលថាបានស្ងួតស្រួលបួលម្តងណាឡើយ តាំងពីខែសីហាមកម្ល៉េះ។) -...ហើយ ពួកយើងនឹងធ្វើឲ្យពួកគេស្តាយក្រោយ ដែលបានអនុញ្ញាតឲ្យអាសំអុយមេលហ្វ៊យនោះយកលុយវែកផ្លូវចូលក្រុមប្រកួត។

ចិត្តកំពុងតែពុះពោរ ដំបងក៏បែរទៅរកហេរី។

- វាស្រេចទៅលើឯងហើយ ហេរី។ ឯងត្រូវបង្ហាញពួកគេឲ្យបានភ្លឺភ្នែកថា កីឡាករដេញចាប់បាល់ ត្រូវតែមានទេពកោសល្យមិនមែនមានឪពុកជាអ្នកមាននោះទេ។ ហេរី ឯងត្រូវតែចាប់ស្នីតមាសនោះឲ្យបានមុន មេលហ្វ៊យ បើមិនអញ្ចឹងទេប្រាកដជាអសារបង់ហើយ ពីព្រោះថាថ្ងៃនេះពួកយើងត្រូវតែឈ្នះ ពួកយើងត្រូវតែធ្វើឲ្យបាន។

- មិនចាំបាច់តឹងតែងពេកទេណា ហេរី!- ហ្វ្រីដនិយាយ ដោយមិចភ្នែកដាក់វា។

ពេលដែលពួកគេដើរចេញក្រៅសំដៅទីលានប្រកួត មានសម្លេងហ៊ោកញ្ជ្រៀវអបអរសាទរពួកគេ ភាគច្រើនជាសម្លេងអបអរសាទរ ពីព្រោះសិស្សក្រុមរ៉ាវីនក្លាហ្វ និងហាហ្វ៊ុលផហ្វ អន្ទះសាចង់ឃើញក្រុមស្លីតឺរីនចាញ់ ប៉ុន្តែពួកក្រុមស្លីតឺរីនក៏ខំប្រឹងស្រែកចំអកអោយមិនចាញ់ក្រុមផ្សេងទៀតប៉ុន្មានដែរ។ អ្នកស្រីហ៊ុច្ឆ គ្រូបង្ហាត់កីឡាឃ្វីដឌីច្ឆ បានសុំឲ្យហ្លីនត៍ និងដំបងចាប់ដៃគ្នា ហើយពួកគេក៏ធ្វើតាម ដោយឆ្លៀតសម្លក់គ្នាចង់ស៊ីសាច់ហុតឈាម និងច្របាច់ដៃគ្នាយ៉ាងខ្លាំងខុសពីធម្មតា។

- ចាំស្តាប់តាមកញ្ចែរបស់ខ្ញុំ!- អ្នកស្រីហ៊ុច្ឆឧទានឡើង។ - បី... ពីរ... មួយ...។

អមជាមួយនឹងសំឡេងហ៊ោកញ្ជ្រៀវពីហ្វូងមនុស្សដើម្បីជួយលើកកម្លាំងចិត្ត កីឡាករទាំងដប់បួននាក់ហោះស្ទុយឆ្ពោះទៅផ្ទៃមេឃពណ៌ប្រផេះ។ ហេរីហោះខ្ពស់ជាងអ្នកឯទៀតៗ ភ្នែកមៀងមើលក្រែងឃើញស្នីតមាស។

- នៅទីនោះទេអេ៎ អាស្នាមក្បាល!- មេលហ្វ៊យស្រែកទៅហេរី ព្រមទាំងហោះវូទៅវូមកពីក្រោមហេរី ហាក់ដូចជាចង់បង្អួតពីល្បឿនអំបោសហោះរបស់វា។

ហេរីគ្មានពេលនឹងឆ្លើយតបទៅវិញទេ។ នៅក្នុងខណៈពេលដ៏ខ្លីនោះ បាល់ ប្លាត់ជីរ ពណ៌ខ្មៅដ៏ធំមួយបានហោះយ៉ាងលឿនសំដៅទៅបុកវា។ វាគេចចេញពីបាល់នោះសឹងតែមិនទាន់។ សំណាងល្អដែរ បាល់នោះហោះប៉ះត្រឹមតែជើងសក់វាប៉ុណ្ណោះ។

- វិះនឹងត្រូវឯងហើយ ហេរី!- ចចបន្លឺឡើង ពេលហោះកាត់មុខវា ដោយមានដំបងមួយនៅនឹងដៃ ត្រៀមនឹងវាយបាល់ប្លាត់ជីរនោះសំដៅទៅរកក្រុមស្លីតឺរីនវិញ។ ហេរីបានឃើញចច វាយបាល់នោះមួយទំហឹងដៃឲ្យទៅចំ អាដ្រៀន ភូស៊ី ប៉ុន្តែដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ស្រាប់តែបាល់នោះផ្លាស់ប្ដូរទិសដៅ រួចសំរុកមករកហេរីម្ដងទៀត។

ហេរីបានបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងរហ័ស ដើម្បីគេចចេញពីវា ហើយចចបានវាយបាល់យ៉ាងខ្លាំងឲ្យសំដៅទៅរក មេលហ្វ័យ។ បាល់ប្លាត់ជីរបានបកក្រោយយ៉ាងរហ័សដូចជាគ្រាប់កាំភ្លើង ហើយតម្រង់ទៅរកហេរីម្ដងទៀត។

ហេរីបានបន្ថែមសន្ទុះល្បឿន ហើយបោះពួយទៅចំហៀងទីលានប្រកួត។ វាឮសំឡេងរបស់បាល់ប្លាត់ជីរដែលតាមពីក្រោយវា។ តើកើតអីហ្នឹង ? បាល់ប្លាត់ជីរមិនដែលសំដៅរកកីឡាករតែម្នាក់ដូចនេះទេ។ វាជាភារកិច្ចរបស់ពួកវាក្នុងការព្យាយាមទម្លាក់កីឡាករពីលើអំបោសតាមតែអាចធ្វើបាន...

ហ្វ្រេដ វីស្លី កំពុងចាំវាយបាល់ប្លាត់ជីរនោះនៅចុងម្ខាងទៀត។ ហេរីបានអោន ពេលដែលហ្វ្រេដគ្រវែងដំបងដាក់បាល់ប្លាត់ជីរនោះមួយទំហឹង ធ្វើឲ្យបាល់នោះប៉ើងទៅម្ខាង។

- ប៉ុណ្ណឹងរួចរាល់ហើយ!- ហ្វ្រេដស្រែកហ៊ោដោយមោទនៈ ប៉ុន្តែមិនដូចវាគិតទេ បាល់ប្លាត់ជីរនោះស្រាប់តែបោះពួយលឿនស្លេវមករកហេរី ហាក់ដូច ហេរីហ្នឹងជាមេដែកទាញវាមកអញ្ចឹង បណ្ដាលឲ្យហេរីត្រូវហោះចេញយ៉ាងលឿនបំផុត។

មេឃចាប់ផ្ដើមភ្លៀងហើយ។ តំនក់ទឹកភ្លៀងធូន់ៗធ្លាក់មកលើមុខរបស់ហេរី រួចខ្ទាយពីលើវ៉ែនតារបស់វា។ វាមិនដឹងជាកីឡាករក្រុមរបស់វាឯទៀតប្រកួតយ៉ាងណាៗហើយនោះទេ ទាល់តែបានឮលី ចចដាន់ប្រកាសថា៖

- ពិន្ទុបានលើក្រុមស្លីតឺរីន ហុកសិបពិន្ទុ ទល់នឹង សូន្យ។

អំបោសពិសេសរបស់ក្រុមស្លីតឺរីនពិតជាមានប្រយោជន៍មែន ហើយស្របពេលជាមួយគ្នានោះដែរ បាល់ប្លាត់ជីរចំកួតនោះកំពុងតែធ្វើយ៉ាងណាឲ្យហេរីធ្លាក់ពីលើអំបោសមិនលែងសោះ។ ឥឡូវ ហ្វ្រេដ និងចចកំពុងតែហោះអមហេរី ធ្វើឲ្យហេរីមើលមិនឃើញអ្វីទ្បើយក្រៅពីដៃគ្រវែងចុះឡើងរបស់ពួកគេ ហើយឱកាសក្នុងការរកស្នីតមាសហ្នឹងក៏គ្មានទៀត កុំថាឡើយនិយាយដល់រកចាប់នោះ។

- មានគេលួចដាក់អាគមលើបាល់ប្លាត់ជីរនោះហើយ- ហ្វ្រេដនិយាយទាំងគ្រឹតធ្មេញ ដោយគ្រវែងដំបងរបស់វាមួយទំហឹងទប់បាល់ប្លាត់ជីរនោះ ពេលដែលវាមកវាយប្រហារហេរីម្ដងទៀត។

- យើងត្រូវការពេលសម្រាកមួយភ្លែត- ចចបន្លឺឡើង ដោយព្យាយាមឲ្យសញ្ញាទៅកាន់*ដំបង* ព្រមទាំងកំចាយបាល់ប្លាត់ជីរនោះម្ដងទៀត។

ដំបងបានទទួលសញ្ញាហើយ។ សំឡេងកញ្ចែរបស់អ្នកស្រី ហុច្ឆ បានបន្លឺឡើង ហើយហេរី ហ្វ្រេដ និងចចបោះពួយសំដៅទៅរកដី ដោយនៅតែព្យាយាមគេចពីបាល់ប្លាត់ជីរឆ្កួតៗនោះ។

- តើមានរឿងអីហ្នឹង?- ដំបងសួរ ខណៈពេលដែលក្រុមហ្គ្រីហ្វីដ័រជួបជុំគ្នា។ ក្រុមស្លីតឺរីននៅឯខាងនោះកំពុងតែសើចចំអកឲ្យ។ - យើងកំពុងតែចាញ់ប្រៀបគេហើយ។ ហ្វ្រេដ ចច តើពួកឯងទាំងពីរនៅឯណានៅពេលដែល បាល់ប្លាត់ជីរឃាំងមិនឲ្យអេនជីលីណា ស៊ុតបញ្ចូលទីនោះ?

- ពួកយើងនៅខាងលើប្រហែលប្រាំមួយម៉ែត កំពុងតែរវល់បញ្ឈប់បាល់ប្លាត់ជីរមួយផ្សេងទៀតដែលរកកលចង់ធ្វើឃាតហេរីណា អូលីវើ- ចចនិយាយទាំងច្រឡោត។ - មានគេកែប្រែបាល់នោះហើយ។ វាមិនព្រមលែងហេរីសោះ ហើយវាក៏មិនដែលសំដៅទៅរកកីឡាករណាផ្សេងទៀតដែរ។ ក្រុមស្លីតឺរីនច្បាស់ជាខូច លួចដាក់អ្វីម្យ៉ាងហើយ។

- ប៉ុន្តែបាល់ ប្លាត់ជីរ ទាំងអស់សុទ្ធតែបានចាក់សោទុកក្នុងការិយាល័យរបស់អ្នកស្រីហ៊ុច្ចតាំងពីការហាត់សមចុងក្រោយរបស់ពួកយើងម្ល៉េះ ហើយពេលនោះក៏គ្មានអ្វីប្លែកជាមួយនឹងពួកវាដែរ...- ដំបងស្រដី ទាំងអន្ទះសា។

អ្នកស្រីហ៊ុច្ចកំពុងតែដើរសំដៅមករកពួកគេ។ ពីក្រោយស្មារបស់គាត់ ហេរីអាចមើលឃើញក្រុមស្លីតឺរីនកំពុងតែសើចស្ងេញស្ងាញ ថែមទាំងចង្អុលមករកវាទៀត។

- ចាំស្ដាប់ខ្ញុំ- ហេរីនិយាយ ខណៈពេលដែលគាត់កាន់តែខិតជិតទៅៗ - ប្រសិនបើអ្នកទាំងពីរនៅកៀកជាប់ខ្ញុំរហូតនោះ ចង់ឲ្យខ្ញុំចាប់ស្នីតមាសបាន លុះត្រាតែវាហោះចូលដៃអាវខ្ញុំ។ សូមត្រលប់ទៅកាន់ក្រុមរបស់ពួកឯងវិញចុះ ទុកឲ្យខ្ញុំចាត់ការនឹងបាល់ប្លាត់ជីរនោះទៅបានហើយ។

- កុំចចេសពេក- ហ្វ្រេដស្រដី។ - ប្រយ័ត្នតែវាបុកដាច់ក្បាលទៅ។

ដំបងសម្លឹងមើលពីហេរី ទៅកាន់ត្រកូលវីស្លី។

- ដំបង នេះឆ្កួតទេតើ!- អាលីស្យា ស្ពីនណេត បន្លឺឡើងទាំងខឹងសម្បា។ - ឯងមិនអាចទុកហេរីចោលជាមួយនឹងបាល់ឆ្កួតៗនោះទេ។ យើងគួរតែសុំឲ្យមានការស៊ើបអង្កេត...

- ប្រសិនបើយើងបញ្ឈប់ការប្រកួតត្រឹមនេះ យើងនឹងត្រូវដកខ្លួនចេញពីការប្រកួតហើយ!- ហេរីឧទានឡើង។ - ហើយយើងមិនត្រូវចាញ់ក្រុមស្លីតឺរីនដោយសារតែបាល់ប្លាត់ជីរចំកួតមួយនោះទេ! ឆាប់ឡើង អូលីវើ ប្រាប់ពួកគេកុំឲ្យរវល់នឹងខ្ញុំអី!

អ្នកស្រីហ៊ុច្ចបានមកដល់ពួកគេហើយ។

- រួចហើយរឺនៅ?- គាត់បានសួរដំបង។

ដំបងសម្លឹងមើលអាការដ៏មុឺងម៉ាត់នៅលើទឹកមុខរបស់ហេរី។

- បានហើយ- វានិយាយ - ហ្វ្រេដ ចច ពួកឯងឮហេរីថាហើយ...ទុកឲ្យគេចាត់ការនឹងបាល់ប្លាត់ជីរនោះតែម្នាក់ឯងចុះ។

ឥឡូវនេះភ្លៀងធ្លាក់កាន់តែខ្លាំងមែនហើយ។ ក្រោយពេលកញ្ចែអ្នកស្រី ហ៊ុច្ច បន្លឺឡើងភ្លាម ហេរីក៏ហោះស្ទុយទៅលើមេឃ ហើយក៏ឮសម្លេងតាមចងពៀររបស់បាល់ប្លាត់ជីរមកប្រកិតពីក្រោយវាដែរ។ ហេរីហោះកាន់តែខ្ពស់ទៅៗ។ វាហោះឆ្វែលចុះឡើង ម្ដងទៅនេះម្ដងទៅនោះ បត់បែនទៅលិចទៅកើត។ ទោះបីជារាងវិលមុខបន្តិចមែន តែហេរីនៅខំប្រឹងបើកភ្នែកធំៗ។ គ្រាប់ភ្លៀងធ្លាក់តក់ៗមកលើវ៉ែនតារបស់វា ហើយហូរចូលរន្ធច្រមុះរបស់វា ពេលដែលវាក្រឡាប់ខ្លួនគេចពីការវាយប្រហារដ៏រន្ធត់ពីបាល់ប្លាត់ជីរនោះម្ដងទៀត។ វាអាចឮសំឡេងសើចក្អាកក្អាយពីហ្វូងមនុស្ស។ វាដឹងថាអាការរបស់វាពេលនេះពិតជាគួរឲ្យអស់សំណើចណាស់ ប៉ុន្តែបាល់ប្លាត់ជីរកំណាចនោះមានទម្ងន់ធ្ងន់ ហើយមិនអាចផ្លាស់ប្ដូរទិសដៅឲ្យបានលឿនទាន់នឹងវាទេ។ វាចាប់ផ្ដើមបង្ហោះខ្លួនធ្វើដូចជាជិះ

រទេះគោ ក្រវែលជុំវិញគែមកីឡាដ្ឋាន ឆ្លៀតពេលមៀងមើលទៅកាន់បង្គោលទីរបស់ក្រុមហ្វ្រីហ្វិនដ័រ ឃើញ អាឌ្រីយ៉ាន ពីស៊ី កំពុងតែគេចពីដំបង...

សម្លេងង៉ាំងមួយឆ្លងកាត់ត្រចៀកហេរី បញ្ជាក់ថាបាល់ប្លាត់ជីរបានបុកខុសវាទៀតហើយ។ វាក៏ចាប់បត់ស្ដាំ ហើយស្ទុះតាមទិសដៅផ្ទុយគ្នា។

- អ្ហ៎! ហេរី ឯងកំពុងហាត់សមរបាំបាទេឬ?- មេលហ្វ៉យស្រែកដាក់ ពេលដែលហេរីបង្វិលខ្លួនមួយជុំនៅកណ្ដាលវេហាស៍ដើម្បីគេចពីបាល់ប្លាត់ជីរ។ ហេរីក៏គៀសខ្លួនចេញ ឯបាល់ប្លាត់ជីរតាមប្រផិតប្រផើយតែប៉ុន្មានសង់ទីម៉ែតពីខ្លួនវាប៉ុណ្ណោះ។ ស្រាប់តែពេលនោះ ពេលកំពុងងៀកមើលមកមេលហ្វ៉យដោយក្ដីស្អប់ខ្ពើម ហេរីក៏បានឃើញរបស់ម្យ៉ាងនៅត្រចៀកខាងឆ្វេងរបស់មេលហ្វ៉យ៖ គឺស្នីតមាស។ មេលហ្វ៉យដោយហេតុតែកំពុងជាប់សើចចំអកឲ្យហេរី មិនបានចាប់អារម្មណ៍អ្វីឡើយ។

ដោយធ្វើអ្វីមិនកើត ហេរីក៏ឈប់សំកាំងនៅកណ្ដាលអាកាស ព្រោះមិនហ៊ានស្ទុះទៅមុខខ្លាចក្រែងមេលហ្វ៉យឃើញស្នីតមាសដែរ។

វ៉ូ!

វានៅស្ងៀមយូរពេកហើយ។ បាល់ប្លាត់ជីរនោះបានបុកចំត្រង់កែងដៃវា។ ហេរីមានអារម្មណ៍ថា ដៃរបស់វាបាក់បាត់ទៅហើយ។ អារម្មណ៍ធីងធោង គួបផ្សំនឹងក្ដីពើតផ្សានៅនឹងកែងដៃរបស់វា វាក៏រអិលធ្លាក់ចុះពីអំបោសទាំងខ្លួនទទឹកជោកដោយទឹកភ្លៀង សំណាងល្អ វាដាក់ជើងម្ខាងគាបអំបោសជាប់ត្រឹមជង្គង់។ ប៉ុន្តែដៃស្ដាំរបស់វាយោលទៅយោលមកគ្មានប្រើការបានទៀតទេ។ បាល់ ប្លាត់ជីរ នោះក៏សំដៅមកធ្វើការវាយប្រហារជាលើកទីពីរ ម្ដងនេះតម្រង់ចំមុខវាតែម្ដង។ ហេរីក៏ប្ដូរទិសដៅភ្លាម ជាមួយនឹងគំនិតតែមួយគត់ដែលនៅជាប់នឹងខួរក្បាលដ៏ស្ពឹកស្រពន់របស់វា៖ *ទៅរកមេលហ្វ៉យ*។

ដោយហោះកាត់ភ្លៀង ពោរពេញដោយក្ដីឈឺចាប់ឥតឧបមា ហេរីបោះពួយទៅរកទឹកមុខមើលងាយដែលនៅពីក្រោមវា ហើយឃើញមេលហ្វ៉យបើកភ្នែកធំៗដោយក្ដីភ័យខ្លាច៖ មេលហ្វ៉យគិតថាហេរីកំពុងតែវាយប្រហារវាហើយ។

- ស្អីគេ...- វានិយាយទាំងដង្ហក់ ព្រមទាំងគ្រវាសខ្លួនចេញពីផ្លូវហេរី។

ហេរីដកដៃចេញពីអំបោស ហើយក៏កញ្ឆក់របស់អ្វីម្យ៉ាងទាំងមមើមមាយ។ វាមានអារម្មណ៍ថាម្រាមដៃរបស់វាបានប៉ះនឹងស្នីតមាស តែឥឡូវវានៅជាប់នឹងអំបោសដោយសារតែជើងរបស់វាប៉ុណ្ណោះ ហើយមានសំឡេងស្រែកហ៊ោកញ្ជ្រៀវពីហ្វូងទស្សនិកជននៅខាងក្រោម ខណៈពេលដែលវាធ្លាក់ចុះទៅក្រោម ដោយព្យាយាមតាំងស្មារតីកុំឲ្យសន្លប់។

ខ្លួនវាធ្លាក់ចូលទៅក្នុងវាលភក់ឮសូរក្អុក ហើយក៏រមៀលចេញពីអំបោស។ ដៃស្ដាំរបស់វាបត់ខុសពីធម្មតា។ ដោយកំពុងតែមីងមុំាងដោយការឈឺចាប់ វាឮសម្លេងហួច និងសម្លេងស្រែក ហាក់ដូចជាមកពីចម្ងាយ។ វាផ្ដោតខ្សែភ្នែកទៅលើស្នីតមាសដែលវាក្ដាប់បាននៅនឹងដៃរបស់វា។

- ជយោ- វានិយាយទាំងវង្វេងវង្វាន់ - យើងឈ្នះហើយ។

ហើយវាក៏សន្លប់បាត់ទៅ។

ពេលវាដឹងខ្លួនឡើងវិញ ភ្លៀងកំពុងតែធ្លាក់លើមុខវានៅឡើយ ហើយខ្លួនវានៅក្នុងទីលានប្រកួតដដែល តែមាននរណាម្នាក់កំពុងតែអោនមកមើលវា។ វាឃើញធ្មេញមួយក្រាសសចិញ្ចាច។

- អូ! ទេ មិនមែនលោកទេ- វានិយាយទាំងមិនចង់រួច។

- វាចាប់ផ្តើមនិយាយផ្តេសផ្តាសហើយ- ឡាក់ហាតស្រដីឡើងព្វៗ ទៅកាន់ហ្វូងក្រុមហ្រ្គីហ្វីនដ័រដែលកំពុងតែចោមរោមមើលទាំងអន្ទះសា។ - មិនចាំបាច់ព្រួយបារម្ភទេ ហេរី។ ខ្ញុំព្យាបាលតែមួយភ្លែត ដៃរបស់ឯងនឹងជាភ្លាមជាមិនខាន។

- ទេ!- ហេរីតប។ - ខ្ញុំសុខចិត្តនៅអញ្ចឹងល្អជាង អរគុណហើយ...

វាព្យាយាមក្រោកអង្គុយ ប៉ុន្តែឫសវាធ្ងន់ធ្ងរខ្លាំងណាស់។ វាឮសម្លេងចុចក្រិកៗនៅជិតនោះ។

- ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យឯងថតរូបខ្ញុំក្នុងសភាពបែបនេះនោះទេ ខូលីន- វានិយាយខ្លាំងៗ។

- ដេកសិនទៅ ហេរី- ឡាក់ហាតនិយាយលួងលោម។ - អាគមហ្នឹងធម្មតាទេ ខ្ញុំប្រើឡើងសឹកទៅហើយ។

- ហេតុអ្វីក៏មិននាំខ្ញុំទៅគិលានដ្ឋាន?- ហេរីពោលទាំងសង្កៀតធ្មេញ។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ គេគួរតែទៅដេកពេទ្យល្អជាង- ដំបងបន្លឺឡើង ខ្លួនសុទ្ធតែភក់ ប៉ុន្តែនៅតែមិនអាចទប់ចិត្តញញឹមស្ញេញបាន ទុកជាកីឡាកររដេញចាប់បាល់ខ្លួនរបួសយ៉ាងនេះក៏ដោយ។ - ពិតជាចាប់បានល្អណាស់ ហេរី គ្មាននរណាប្រដូចទេ។ ខ្ញុំថានេះមិនទាន់ជាស្នៀតកំពូលរបស់ឯងទេ មែនទេ?

មើលទៅឆ្ងាយទៅ ហេរីឃើញហ្វ្រេដ និងចចវីស្លីកំពុងតែបង្ខំញាត់បាល់ប្លាត់ជីរកំណាចនោះចូលទៅក្នុងប្រអប់វា។ បាល់នោះ ដល់ពេលនេះហើយ ក៏នៅតែមិនទាន់អស់អានុភាពដដែល។

- សូមថយក្រោយបន្តិច- ឡាក់ហាតពោល ដោយកំពុងតែមូរដៃអាវពណ៌បៃតងឡើង។

- ទេ...កុំ...- ហេរីអង្វរទាំងទន់ខ្សោយ ប៉ុន្តែឡាក់ហាតកំពុងតែគ្រវីចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់ទៅហើយ ហើយប៉ុន្មានវិនាទីក្រោយមកគាត់ក៏តម្រង់វាមករកដៃរបស់ហេរី។

អារម្មណ៍មិនស្រួលដ៏ចម្លែកមួយបានរត់តាមស្មារបស់ហេរី ហើយសាយភាយរហូតដល់ចុងម្រាមដៃរបស់ហេរី។ វាមានអារម្មណ៍ហាក់ដូចជាមានគេកំពុងបន្ទូរដៃរបស់វាអញ្ចឹង។ វាមិនហ៊ានសម្លឹងមើលអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងនោះទេ។ វាក៏បិទភ្នែកឡើងជិត មុខវាងាកចេញពីដៃ ប៉ុន្តែសេចក្តីភ័យខ្លាចដ៏អាក្រក់បំផុតរបស់វាកើតឡើងនៅពេលដែលមនុស្សម្នានៅជុំវិញខ្លួនវាដង្ហក់គ្រប់ៗគ្នា ចំនែកឯ ខូលីន គ្រីវី កំពុងតែចុចថតរូបយ៉ាងញាប់ដូចព្យុះ។ ដៃរបស់វាលែងឈឺទៀតហើយ...ប៉ុន្តែវាក៏លែងមានអារម្មណ៍ថាជាដៃទៀតដែរ។

- ហ្អា!- ឡាក់ហាតឧទាន។ - មែនហើយ។ អឺ...ជួនកាលវាអញ្ចឹងឯង។ ប៉ុន្តែ និយាយជារួម ឆ្អឹងលែងបាក់ទៀតហើយ។ ចាំតែប៉ុណ្ណឹងទៅបានហើយ។ អញ្ចឹង ហេរី ឯងគ្រាន់តែដើរទៅឲ្យគេពិនិត្យនៅគិលានដ្ឋានបន្តិចទៅបានហើយ...នុះ! លោកវីស្លី និងកញ្ញាហ្គ្រេនជឺរ...សូមអ្នកទាំងពីរជួយគ្រាហ៍គេទៅបន្តិចបានទេ?...ហើយអ្នកស្រីផុមហ្វ្រីនិងអាច...អឺ...រៀបចំឲ្យឯងបានធូរស្រួលបួល។

ខណៈដែលហេរីក្រោកឈរឡើង វាមានអារម្មណ៍ដូចជាផ្អៀងទៅម្ខាង។ វាសម្លឹងមើលខ្លួនប្រាណវាផ្នែកខាងស្តាំ រួចដកដង្ហើមធំ។ អ្វីដែលវាមើលឃើញស្ទើរតែធ្វើឲ្យវាសន្លប់ម្តងទៀតទៅហើយ។

ដៃដែលលៀនចេញពីចុងរ៉ូបរបស់ហេរី មើលទៅដូចជាស្រោមដៃធ្វើពីសាច់កៅស៊ូដ៏ក្រាស់មួយ។ វាសាកកម្រើកម្រាមដៃរបស់វា។ គ្មានចលនាបន្តិចសោះ។

ឡក់ហាតមិនបានព្យាបាលឆ្អឹងរបស់ហេរីសោះឡើយ។ គឺគាត់ដកឆ្អឹងរបស់វាចេញតែម្តង។

*

អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីមិនរីករាយទាល់តែសោះចំពោះរឿងនេះ។

- ឯងគួរតែមករកខ្ញុំភ្លាមពេលនោះ!- គាត់ផ្ទុះកំហឹង ដោយកំពុងកាន់ដៃគ្មានវិញ្ញាណដែលកាលពីកន្លះម៉ោងមុននៅប្រើការបានសោះ។ - ខ្ញុំអាចព្យាបាលឆ្អឹងបានដោយប្រើពេលតែមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ...ប៉ុន្តែការបណ្តុះឆ្អឹងមកវិញនោះ...

- កុំប្រាប់ខ្ញុំថាអ្នកស្រីមិនអាចធ្វើបានណ៎ា- ហេរីនិយាយបែបអស់សង្ឃឹម។

- ខ្ញុំពិតជាអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែវានឹងឈឺចាប់ណាស់- អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីបន្លឺឡើងដោយក្រៀមក្រំ ព្រមទាំងគ្រវែងអាវដេកយប់មួយសម្រាប់ឲ្យហេរី។ - ឯងនឹងត្រូវដេកមួយយប់នៅទីនេះហើយ...

ហឺម៉ាយអូនីចាំនៅខាងម្ខាងវាំងននដែលទាញបិទជុំវិញគ្រែរបស់ហេរី ខណៈពេលដែលរ៉ុនកំពុងជួយស្លៀកពាក់អាវដេកយប់ឲ្យហេរី។ ទំរាំតែដាក់ដៃគ្មានឆ្អឹង ទន់ដូចជ័រនោះចូលក្នុងដៃអាវបាន ក៏ត្រូវចំណាយពេលច្រើនដែរ។

- ឥឡូវឯងចង់ការពារឡក់ហាតយ៉ាងម៉េចទៀត ហ៎ា ហឺម៉ាយអូនី?- រ៉ុនស្រែកសួរតាមវាំងនន ពេលដែលវាកំពុងទាញម្រាមដៃគ្មានវិញ្ញាណតាមកដៃអាវ។ - ប្រសិនបើហេរីចង់ឲ្យគេដកឆ្អឹងចេញនោះ វាច្បាស់ជាសុំគេហើយ។

- នរណាក៏មានកំហុសដែរ- ហឺម៉ាយអូនីស្រដី - ហើយវាក៏មិនឈឺទៀតដែរ មែនទេ ហេរី?

- លែងឈឺមែន- ហេរីតប - តែក៏គ្មានធ្វើអ្វីកើតទៀតដែរ។

ខណៈពេលដែលវាគ្រវែងខ្លួនទៅលើគ្រែ ដៃរបស់វាយោលយោកចុះឡើងគ្មានទិសដៅ។

ហឺម៉ាយអូនី និងអ្នកស្រីផុមហ្វ្រីក្រវែលវាំងននចូលមកជិតគ្រែរបស់ហេរី។ អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីកំពុងតែកាន់ដបដ៏ធំមួយដែលមានឈ្មោះថា "ថ្នាំបណ្តុះឆ្អឹង" ។

- យប់នេះឯងយ៉ាប់បន្តិចហើយ- គាត់ពោល ដោយចាក់ថ្នាំមួយស្លាបព្រាបាយ ហើយហុចឲ្យវា។ - ការបណ្តុះឆ្អឹងឡើងវិញមិនមែនជាការងាយស្រួលឡើយ។

ឯការផឹកថ្នាំបណ្តុះឆ្អឹងនោះទៀតសោតក៏មិនងាយស្រួលប៉ុន្មានដែរ។ ថ្នាំនោះធ្វើឲ្យរលាកមាត់ និងករបស់ហេរី ធ្វើឲ្យវាក្អកផងរកក្អួតផង។ មាត់កំពុងតែស្តីឲ្យពីរឿងកីឡាគ្រោះថ្នាក់ និងគ្រូគ្មានជំនាញ អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីក៏ថយចេញទៅ ទុកឲ្យរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីជួយបញ្ច្រកទឹកហេរី។

- ទុកជាយ៉ាងណាក្តី យើងទទួលបានជ័យជំនះហើយ- រ៉ុននិយាយ ដោយញញឹមស្ញេញស្ញាញ។ - ឯងពិតជាចាប់បានល្អមែន។ មុខមេលហ្វ័យវិញ...មើលទៅហាក់ដូចជាវាត្រៀមខ្លួនសម្លាប់នរណាម្នាក់អញ្ចឹង!

- ខ្ញុំពិតជាចង់ដឹងថា វាអាចដាក់អាគមលើបាល់ប្លាត់ជីរនោះបានយ៉ាងម៉េចណាស់- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើងយ៉ាងអាថ៌កំបាំង។

- ចាំដាក់សំណួរនេះចូលក្នុងបញ្ជីសំណួរ ដែលពួកយើងនឹងសួរវានៅពេលដែលពួកយើងផឹកថ្នាំបំលែងកាយនោះទៅ- ហេរីពោល ដោយផ្អែកខ្លួនដេកបណ្តើរ។ - ខ្ញុំសង្ឃឹមថាវារសជាតិល្អជាងថ្នាំនេះ...

- ដាក់បំណែកនៃក្រុមស្លីធើរីនហ្នឹង? កុំនិយាយលេងសើចអី- រ៉ុនស្រដី។

ចាល់ឆ្នាត់ជីវកំណាច

ទ្វារបន្ទប់គិលានដ្ឋានក៏របើកឡើងនាពេលនោះ។ ក្រុមប្រ្ដីហ្វីនដ៍រទាំងអស់បាននាំគ្នាមកមើលហេរី ទាំងទទឹកនិងប្រឡាក់ប្រឡូស។

- ពិតជាហោះឡួយមែន ហេរី- ចចបន្លឺឡើង។ - ខ្ញុំទើបតែឃើញ ម៉ាកកើស ហ្លីនត៍ ស្រែកគំហកឲ្យមេលហ្វ័យអំបាញ់មិញ។ ដូចជាស្ដីឲ្យពីរឿង ដែលស្នីតមាសនៅពីលើក្បាលហើយ នៅមើលមិនឃើញទៀត។ មេលហ្វ័យដូចជាមិនអរប៉ុន្មានទេ។

ពួកគេបាននាំមកនូវនំចំនី ស្ករគ្រាប់ ព្រមទាំងដបទឹកល្ពៅ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានប្រជុំគ្នាជុំវិញគ្រែរបស់ហេរី ហើយទើបតែត្រៀមចាប់ផ្ដើមពិធីជប់លៀងអបអរ ស្រាប់តែអ្នកស្រីផុមហ្វ្រីបោលដូចព្យុះចូលមកស្រែកឡូងៗ៖

- ក្មេងប្រុសនេះត្រូវការសម្រាក! វាត្រូវបណ្ដុះឆ្អឹងសាមសិបបីណា! ចេញទៅ! ចេញឲ្យអស់!

ហើយហេរីក៏ត្រូវនៅម្នាក់ឯង ដោយគ្មានអ្វីអាចបន្លប់វាពីការឈឺចាប់ដូចគេចាក់ នៅក្នុងដៃគ្មានវិញ្ញាណរបស់វា។

*

ជាច្រើនម៉ោងក្រោយមក ហេរីស្រាប់តែភ្ញាក់ឡើងព្រឺតទាំងយប់ងងឹតស្លុង ហើយស្រែកមួយរ៉ាសះ ឥឡូវដៃរបស់វាពោរពេញទៅដោយបំណែកតូចៗ។ ពេលនោះ វាគិតថាប្រហែលជាវាភ្ញាក់ដោយសារតែរឿងហ្នឹងហើយ។ ប៉ុន្ដែបន្ទាប់មក វាស្រាប់តែស្លុតដោយឃើញថាមាននរណាម្នាក់កំពុងតែយកអេប៉ុងជូតថ្ងាសរបស់វា។

- ចេញទៅ!- វានិយាយខ្លាំងៗ ហើយក្រោយមក - *ដុបប៊ី!*

ភ្នែកធំៗប៉ុនគ្រាប់បាល់តិន្នីសរបស់ម្រេញគង្វាលកំពុងតែលួចសម្លឹងមើលហេរីក្នុងស្បៃអន្ធការ។ ទឹកភ្នែកមួយតំណក់កំពុងតែហូរចុះពីច្រមុះដ៏ស្រួចហើយវែងរបស់វា។

- ហេរី ផោតធ័របានត្រលប់មកសាលាវិញ- វានិយាយខ្សឹបៗទាំងទុក្ខវេទនា។ - ដុបប៊ីផ្ដាំហេរី ផោតធ័រម្ដងហើយម្ដងទៀត។ ទានប្រោសអើយ ហេតុអ្វីបានជាលោកមិនស្ដាប់តាមដុបប៊ី? ហេតុអ្វីបានជាហេរី ផោតធ័រមិនត្រលប់ទៅផ្ទះវិញនៅពេលដែលលោកខកជើងរថភ្លើងហើយនោះ?

ហេរីងើបខ្លួនអង្គុយផ្អែកនឹងខ្នើយ ហើយរុញអេប៉ុងរបស់ដុបប៊ីចេញ។

- តើឯងធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?- វាបន្លឺសួរ។ -ហើយម៉េចក៏ឯងដឹងថាខ្ញុំខករថភ្លើង?

បបូរមាត់របស់ដុបប៊ីញញ័រញញ័រ ហើយហេរីក៏ចាប់ផ្ដើមសង្ស័យភ្លាម។

- គឺឯង!- វានិយាយយឺតៗ។ - ឯងបានឃាំងរបាំងមិនអោយពួកយើងឆ្លងកាត់បាន!

- ពិតប្រាកដណាស់ ទាន- ដុបប៊ីតប ព្រមទាំងងក់ក្បាលយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ត្រចៀកវាទះឮផ្លាប់ៗ។ - ដុបប៊ីបានលាក់ខ្លួនរង់ចាំមើលហេរី ផោតធ័រ ហើយក៏បិទច្រកផ្លូវ ប៉ុន្ដែដុបប៊ីត្រូវអ៊ុតដៃខ្លួនឯងពេលក្រោយមក...- វាបានបង្ហាញម្រាមដៃរុំបង់ទាំងដប់ឲ្យហេរីមើល - ប៉ុន្ដែដុបប៊ីមិនខ្វល់ទេ ទាន ព្រោះថាហេរី ផោតធ័រមានសុវត្ថិភាពហើយ ហើយដុបប៊ីមិននឹកស្មានថា ហេរី ផោតធ័រ នៅតែទៅសាលាតាមមធ្យោបាយផ្សេងសោះ!

វាយោលខ្លួនទៅមុខទៅក្រោយ ដោយគ្រវីក្បាលដ៏គគ្រិចរបស់វា។

- ដុបប៊ីពិតជាតក់ស្លុតណាស់នៅពេលដែលឮថា ហេរី ផោតធ័រ បានត្រលប់មកហុកវ៉ាតវិញ រហូតទាល់តែដាំខ្លោចម្ហូបរបស់ចៅហ្វាយទៀតផង! ដុបប៊ីពិតជារងទណ្ឌកម្មធ្ងន់ណាស់ចំពោះកំហុសនេះណា ទាន...

ហេរីផ្ដេកខ្លួនទៅលើខ្នើយវិញ។

- ឯងស្ទើរតែធ្វើឲ្យខ្ញុំ និងរ៉ុនត្រូវគេបណ្ដេញចេញទៅហើយ- វានិយាយយ៉ាងឃោរឃៅ។ - ទាន់ពេលនេះឆ្អឹងខ្ញុំមិនទាន់ដុះមកវិញស្រួលបួល យល់ល្អឯងគួរតែចេញឲ្យបាត់ពីមុខខ្ញុំទៅ បើមិនអញ្ចឹងទេ ខ្ញុំនឹងចាប់ឯងព្យួរកហើយ។

ដុបប៊ីបញ្ចេញស្នាមញញឹមយ៉ាងខ្សត់ខ្សោយ។

- ដុបប៊ីសុំនឹងសម្ដីគំរាមកំហែងរកសម្លាប់អស់នេះហើយ ទាន។ នៅឯផ្ទះនោះ ដុបប៊ីតែងទទួលការគំរាមកំហែងរបៀបនេះយ៉ាងហោចណាស់ក៏ប្រាំដងដែរក្នុងមួយថ្ងៃ។

ដុបប៊ីហឺតសំបោរនឹងជាយស្រោមខ្នើយដ៏កខ្វក់ដែលវាពាក់ មើលទៅគួរឲ្យអាណិតអាសូរណាស់ ដែលធ្វើឲ្យកំហឹងរបស់ហេរីសាយអស់ទោះជាមិនចង់ក្ដី។

- ហេតុអ្វីបានជាឯងពាក់របស់នោះ ដុបប៊ី?- វាសួរដោយចង់ដឹង។

- អានេះរឺ ទាន?- ដុបប៊ីសួរបញ្ជាក់ ដោយកន្ត្រាក់ស្រោមខ្នើយបង្ហាញ។ - នេះគឺជាសញ្ញាបង្ហាញអំពីទាសភាពរបស់ម្រេញគង្វាលប្រចាំផ្ទះណ៎ា ទាន។ ដុបប៊ីអាចមានសេរីភាពបានលុះត្រាតែចៅហ្វាយអោយក្រណាត់អ្វីមួយមកខ្ញុំ។ គ្រួសារនោះពិតជាប្រយ័ត្នណាស់ មិនធ្លោយឲ្យសូម្បីតែស្រោមជើងមួយចំហៀងដល់ដុបប៊ីផង ព្រោះថាបើពុំនោះទេ ដុបប៊ីនឹងមានសេរីភាពអាចចាកចេញពីផ្ទះនោះបានភ្លាម។

ដុបប៊ីជូតភ្នែកដូចក្ដាមរបស់វា ហើយបន្លឺឡើងភ្លាមៈ

- ហេរី ផោតធ័រត្រូវតែត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ! ដុបប៊ីគិតថាបាល់ប្លាត់ជីររបស់ខ្ញុំនោះល្មមតែអាច...

- ប្លាត់ជីររបស់ឯង?- ហេរីខទានឡើង ក្នុងខ្លួនពុះពោរដោយកំហឹងម្ដងទៀត។ - តើឯងចង់មានន័យថាម៉េច ប្លាត់ជីររបស់ឯងនោះ? ឯងដាក់អាគមធ្វើឲ្យបាល់ប្លាត់ជីរនោះព្យាយាមសម្លាប់ខ្ញុំ មែនទេ?

- មិនមែនសម្លាប់លោកទេ ទាន មិនមែនទេ!- ដុបប៊ីប្រកែក ដោយតក់ស្លុត។ - ដុបប៊ីគ្រាន់តែចង់ជួយសង្គ្រោះជីវិតរបស់ហេរី ផោតធ័រប៉ុណ្ណោះ! ទុកជាត្រូវបញ្ជូនទៅផ្ទះ ដោយរងរបួសធ្ងន់ធ្ងរយ៉ាងណា ក៏ល្អជាងនៅទីនេះដែរណ៎ា ទាន! ដុបប៊ីគ្រាន់តែចង់ឲ្យហេរី ផោតធ័រត្រូវរបួសធ្ងន់ល្មមតែត្រូវបញ្ជូនទៅផ្ទះវិញប៉ុននោះ!

- អូ! តែប៉ុណ្ណឹងទេហ្អី?- ហេរីនិយាយទាំងខឹងសម្បា។ - ឯងមិនមែនចង់មានន័យថា ត្រូវកំទេចយើងជាកង់ៗ ហើយចាំបញ្ជូនយើងទៅផ្ទះវិញទេរឺ?

- អ្ហា! ហេរី ផោតធ័រមិនទាន់ដឹងទេ!- ដុបប៊ីនិយាយថ្ងូចថ្ងូរ ទឹកភ្នែកស្រក់តក់ៗមកលើស្រោមខ្នើយដាច់រយ៉ៃរបស់វា។ - លោកមិនទាន់ដឹងថា ពួកទាសករវណ្ណៈទាបបំផុតដូចជាពួកយើងរងទុក្ខវេទនាប៉ុណ្ណានោះទេនៅក្នុងពិភពវេទមន្ត! ដុបប៊ីនៅចាំពីទិដ្ឋភាពទាំងអស់នោះ ពេលដែលអំណាចរបស់ អ្នកដែលមិនត្រូវហៅចំឈ្មោះ ឡើងដល់កំរិតកំពូល ទាន! ម្រេញគង្វាលប្រចាំផ្ទះពួកយើង ត្រូវបានគេមើលងាយដូចជាសត្វល្អិតចង្រៃអញ្ចឹង! ជាការពិតណាស់ ឥឡូវដុបប៊ីក៏នៅតែរងការប្រមាថមើលងាយដូចតែគ្នាហ្នឹង- វាសារភាព ដោយយកមុខជូតនឹងស្រោមខ្នើយ។ - ប៉ុន្តែប្រការដែលសំខាន់នោះគឺថា ជីវភាពរស់នៅរបស់ពួកខ្ញុំបានរីកចំរើនគ្រាន់បើច្រើន តាំងតែពីពេលដែលលោកបានយកឈ្នះលើ អ្នកដែលមិនត្រូវហៅចំឈ្មោះ។ ហេរី ផោតធ័របានរស់រានមានជីវិតហើយថាមពលរបស់បិសាចមន្តអាគមងងឹតក៏ត្រូវរលាយសាបសូន្យ។ នោះហើយគឺជាព្រះអាទិត្យថ្មី ហើយហេរី ផោតធ័រនេះឯង

ដែលរះភ្លឺចិញ្ចែញចិញ្ចាចប្រៀបបាននឹងពន្លឺនៃសេចក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់ពួកយើងទាំងអស់គ្នា ដែលរមែងគិតថាស្បែអន្ធការនឹងមិនចប់រលត់ឡើយ...ហើយនាពេលនេះ នៅសាលាហុកវ៉ាត រឿងអាក្រក់ៗនឹងកើតឡើង រឺក៏ប្រហែលជាកំពុងកើតឡើងរួចទៅហើយ ហើយដុបប៊ីមិនអាចអោយដៃឈរមើលបានទេ ដោយហេតុថាប្រវត្តិសាស្រ្តជិតនឹងកើតឡើងម្តងទៀតហើយ គឺពេលនេះហើយដែលបន្ទប់សម្ងាត់នឹងត្រូវបើកឡើងម្តងទៀត...

ដុបប៊ីស្រាប់តែឈប់ ដោយក្តីខ្វាត់ បន្ទាប់មកក៏កញ្ចក់យកកាទឹកពីតុជិតគ្រែរបស់ហេរី ហើយសំពោងក្បាលរបស់វា រហូតទាល់តែដួលខ្លួនឯង។ បន្តិចក្រោយមក វាក៏វារឡើងមកលើគ្រែវិញ ភ្នែករាងស្រឡេវទេវ ឆ្លៀតនិយាយមមើមមាយជាប់ថា៖

- ដុបប៊ីអាក្រក់ ដុបប៊ីចង្រៃ...

- អញ្ចឹងមានបន្ទប់សម្ងាត់ពាក់ព័ន្ធទៀត?- ហេរីខ្សឹបសួរ។ - ហើយ...តើឯងមានបាននិយាយថាវាត្រូវបានបើកឡើងកាលពីមុនទេ? *ប្រាប់ខ្ញុំមក* ដុបប៊ី!

ហេរីចាប់ដៃសុទ្ធតែឆ្អឹងរបស់ដុបប៊ីទាន់មុនពេលដែលដុបប៊ីហៀបនឹងឈោងយកកាទឹកម្តងទៀត។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកកើតពីឪពុកម្តាយលោកិយ ... តើខ្ញុំអាចមានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារបន្ទប់សម្ងាត់នោះបានដោយរបៀបណាទៅ?

- អូ្ហ! ឈប់សួរទៀតទៅ! ឈប់សួរដុបប៊ីកំសត់ទៀតទៅ!- ម្រេញគង្វាលពោលឡើងទាំងត្រដិតៗ ភ្នែករបស់វាលៀនប៉ុនៗពងមាន់នៅក្នុងទីងងឹត។ - មានគេរៀបចំប្រព្រឹត្តអំពើខ្មៅងងឹតនៅក្នុងកន្លែងនេះ ប៉ុន្តែហេរី ផោតធ័រ មិនត្រូវនៅទីនេះទេនៅពេលដែលហេតុការណ៍អស់នោះកើតឡើង។ ទៅផ្ទះទៅ ហេរី ផោតធ័រ។ ទៅផ្ទះវិញ។ ហេរី ផោតធ័រមិនត្រូវប្រឡូកខ្លួននៅក្នុងកិច្ចការនេះទេ ទាន។ វាមានគ្រោះថ្នាក់ពេកហើយ ...

- តើគេនោះជានរណាទៅ ដុបប៊ី?- ហេរីសួរ ដោយនៅតែកាន់ដៃរបស់ដុបប៊ីជាប់ក្រែងលោវាចង់យកកាទឹកមកវាយខ្លួនឯងសាជាថ្មី។ - តើនរណាបានបើកវា? តើនរណាបានបើកវាកាលពីលើកមុន?

- ដុបប៊ីមិនអាចនិយាយបានទេ ទាន ដុបប៊ីមិនអាចប្រាប់បានទេ ដុបប៊ីមិនត្រូវប្រាប់ទេ!- ម្រេញគង្វាលអង្វរករ។ - ទៅផ្ទះទៅ ហេរី ផោតធ័រ សូមទៅផ្ទះចុះ!

- ខ្ញុំមិនទៅទីណាទាំងអស់!- ហេរីឧទានឡើងទាំងរឹងប៉ឹង។ - មិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធិខ្ញុំម្នាក់មានឪពុកម្តាយជាពួកលោកិយ។ នាងច្បាស់ជាមានគ្រោះថ្នាក់ប្រសិនបើបន្ទប់នោះពិតជាត្រូវបានបើកឡើងវិញមែន...

- ហេរី ផោតធ័រហ៊ានប្រថុយជីវិតខ្លួនឯងដើម្បីតែមិត្តភក្តិ!- ដុបប៊ីស្រែកថ្ងូចថ្ងូរ ហាក់ដូចជាអណ្តែតអណ្តូងក្នុងទុក្ខវេទនា។ - ពិតជាថ្លៃថ្នូរណាស់! ពិតជាក្លាហានមែន! ប៉ុន្តែលោកត្រូវតែជួយខ្លួនឯងសិន ហេរី ផោតធ័រមិនត្រូវ...

ដុបប៊ីស្រាប់តែគាំងភ្លាមមួយរំពេច ត្រចៀកស្លាបប្រចៀវរបស់វាកំពុងញ័រទទ្រើក។ ហេរីក៏ស្តាប់ឮដែរ។ មានស្នូរជើងកំពុងតែដើរសំដៅចុះមកនៅខាងក្រៅ។

- ដុបប៊ីសូមលាសិនហើយ!- ម្រេញគង្វាលនិយាយខ្សឹបប្រាប់ ដោយភ័យខ្លាច។ មានសំឡេងក្រិកមួយបន្លឺឡើង ហើយកណ្តាប់ដៃរបស់ហេរីចាប់តែខ្យល់ប៉ុណ្ណោះ។ វាផ្តួលខ្លួនទៅលើគ្រែវិញ ភ្នែកសម្លឹងជាប់នឹងមាត់ទ្វារបន្ទប់គិលានដ្ឋាន ខណៈពេលដែលស្នូរជើងកាន់តែខិតជិតទៅ។

ចាល់ឆ្លាត់ជីវកំណាច

មួយសន្ទុះក្រោយមក ដាំប៉លដ័រកំពុងតែដើរថយក្រោយចូលមកក្នុងសយនដ្ឋាន ដោយស្លៀកប៉ូបរោមសត្វដ៏វែងមួយ និង ពាក់មួកដេកយប់។ គាត់កំពុងតែសែងអ្វីម្យ៉ាងដូចជារូបចម្លាក់។ មួយសន្ទុះក្រោយឃើញសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលសែងនៅ ចុងម្ខាងទៀត។ ពួកគេលើកវាដាក់ទៅលើគ្រែ។

- ទៅហៅអ្នកស្រី ផុមហ្វ្រី មក- លោកដាំប៉លដ័រខ្សឹបតិចៗ ហើយអ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលក៏ប្រញាប់ប្រញាល់ដើរកាត់ចុង គ្រែហេរីចេញទៅបាត់។ ហេរីសណ្តូកខ្លួននៅលើគ្រែយ៉ាងស្ងៀម ធ្វើពុតជាដេកលក់។ វាឮសំឡេងអាសន្ន រួចឃើញអ្នកស្រី ម៉ាកហ្គូណាហ្គាលត្រលប់មកវិញ ដោយមានអ្នកស្រីផុមហ្វ្រីដើរប្រកិតតាមពីក្រោយ ដៃកំពុងតែទាញតម្រង់កអាវដេកយប់ របស់គាត់។ វាស្តាប់ឮសំឡេងដកដង្ហើមគឃូស។

- តើមានរឿងអីកើតឡើង?- អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីខ្សឹបសួរលោកដាំប៉លដ័រ ព្រមទាំងឱនមើលរូបចម្លាក់នៅលើគ្រែ។

- គឺជាការវាយប្រហារមួយទៀត- លោកដាំប៉លដ័រតប។ - មីណែរវ៉ា រកវាឃើញនៅជណ្តើរ។

- មានទំពាំងបាយជូរមួយចង្វាយនៅជិតខ្លួនវា- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលស្រដី។ - ពួកយើងគិតថា វាប្រហែលជាចង់ លបឡើងមកលេង ផោតផ័រ នៅទីនេះ។

ពោះរបស់ហេរីកូរយ៉ាងខ្លាំង។ វាបង្ខើបខ្លួនយឺតៗ យ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នដើម្បីមើលរូបចម្លាក់នៅលើគ្រែនោះឲ្យបានច្បាស់។ ពន្លឺ ព្រះចន្ទមួយចំនិតជះលើមុខស្មឹងស្មាធីនៃរូបចម្លាក់នោះ។

វាគឺខូលីន គ្រីវី។ ភ្នែករបស់វាបើកធំៗ ហើយដៃលយទៅមុខកាន់ម៉ាស៊ីនឡើងជាប់។

- ត្រូវសិល្ប៍បង្កករឺ?- អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីខ្សឹបសួរទៀត។

- មែនហើយ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលតប។ - ប៉ុន្តែខ្លាចក្រែងថា...ប្រសិនបើអាល់ប៊ុសមិនចុះជណ្តើររកញ៉ាំសូកូឡា ក្តៅទេ មិនដឹងជានឹងមានរឿងអ្វីកើតឡើងនោះទេ...

ពួកគេទាំងបីនាក់សម្លឹងមើលមកខូលីន។ បន្ទាប់មក លោកដាំប៉លដ័រឱនទៅទាញម៉ាស៊ីនថតចេញពីដៃរឹងឆ្អឹងរបស់ ខូលីន។

- លោកគិតថា វាប្រហែលជាថតបានរូបអ្នកដែលវាយប្រហារវារឺ?- អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលសួរចង់ដឹង។

លោកដាំប៉លដ័រមិនឆ្លើយទេ។ គាត់បើកមើលផ្នែកខាងក្រោយនៃម៉ាស៊ីនថតនោះ។

- ព្រះអើយ!- អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីឧទានឡើង។

ផ្សែងហុយទ្រលោមចេញពីម៉ាស៊ីនថតនោះ។ ទោះជា ហេរី នៅចម្ងាយបីគ្រែពីគ្នា ក៏ធុំក្លិនឆួលនៃប្លាស្ទិចឆេះដែរ។

- រលាយ- អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីនិយាយបែបមមើមមាយ - រលាយអស់តែម្តង...

- តើនេះមានន័យយ៉ាងម៉េចទៅ អាល់ប៊ុស?- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលជជីកសួរជាបន្ទាន់។

- វាមានន័យថា- លោកដាំប៉លដ័រនិយាយ - បន្ទប់សម្ងាត់ពិតជាមានគេបើកឡើងវិញម្តងទៀតមែនហើយ។

អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីយកដៃខ្ទប់មាត់។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលសម្លឹងមើលលោក ដាំប៉លដ័រ មិនដាក់ភ្នែក។

- ប៉ុន្តែ អាល់ប៊ុស...ប្រាកដណាស់...តើនរណាគេទៅ?

- មិនគួរសួរថា "នរណាគេ" ទេ...- ដាំប៉លដ័រស្រដី ភ្នែកសម្លឹងមើលទៅខូលីន។ - គួរតែសួរថា "យ៉ាងដូចម្តេច" ទើបត្រូវ...

បើតាមទឹកមុខស្រងូតស្រងាត់របស់អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាល គាត់ក៏ប្រហែលជាមិនយល់អ្វីជាជាងវានោះដែរ។